

© 2016 Daniel Botea
© 2016 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

ISBN 978-606-94133-8-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOTEA, DANIEL

Eu împotriva mea / Daniel Botea. - Domnești : Quantum Publishers, 2016

vol.

ISBN 978-606-94133-7-1

Vol. 1. - 2016. - ISBN 978-606-94133-8-8

821.135.1-31

Tipărit în România

DANIEL BOTEA

Eu împotriva mea

Volumul 1

2016

consta în faptul că acum chiar voiam să trăiesc. Cel puțin pentru moment, aveam un scop mai înalt decât orice altceva: ajutorarea Carlei.

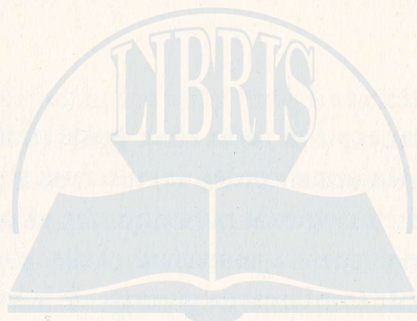
Ceva s-a întâmplat cu mine, din momentul în care am început să vă scriu până acum, în sensul că nu eram dispus să acord unei alte persoane nici măcar atenția mea, ca acum să *aleg să mă întorc împotriva mea, spre binele altora*.

Ăsta să-mi fie sfârșitul?

Sper totuși că nu trebuie să mor ca să fiu citit. Speranța moare ultima, deci, eu înaintea ei.

Cuprins

Prefață	5
Începem?	9
Nebunul de mine	27
Carla	41
Comoara din portbagaj	55
Uite Diu! Nu e Diu!	71
Re(-)capitulare	91
Test	111
„Până o să te părăsesc eu!”	129
Dăm o spargere	145
Sfârșit?	161

Începem?

E din nou februarie. Urăsc ciclicitatea. E ca și cum aș juca un joc unde următorul nivel e același pe care l-am mai trecut de 20 de ori.

E o dimineață normală. De ce ar fi altfel? Toate sunt aproape identice, ceea ce le *schimbă* e percepția noastră despre ele. Îmi displac și scriitorii care încep ceva în genul „*Simțeam că este o dimineață specială*” (cu ce organ senzorial?..) sau „*În acea dimineață totul părea altfel*”; te iau la vrăjeală chiar de la început, să te ademească în „*de-a cititul*” cărții ca pe parcurs singura motivație pentru a termina cartea să fie prețul acesteia, ori reputația de *om citit* pe care o dobândești între prietenii cărora te lauzi că tu citești, că doar nu ăsta e scopul?

Acum tipologia *îmi cere* să spun ce făceam eu în *dimineața normală* din cea de-a douăzecea mea lună de februarie și cam unde făceam asta. Fir-ar ele de tipologii care îți îngădesc creativitatea! Partea interesantă cu tipologiile e că nu sunt mereu obligatorii, dar sunt mereu mai ușor de adoptat și mai comod de aplicat. Dacă vrei părerea mea, pe care o s-o uitați peste două pagini, e că doar lenea și frica ne pot îngrădi, dar asta e părerea unui mahmur, într-o zi de șase februarie, care stă lungit cu fața spre tavan, într-o cameră din căminul opt al facultă-

ții de psihologie din Brașov.

De ce am băut? Acum desigur îmi spun că *de prost*, dar aseară făcusem rost de băutură și credeam că asta e un motiv destul de bun să bei. Cam asta s-a ales de rațiunea mea într-un an și ceva de facultate. Cine nu a trecut prin așa ceva? Cine nu a crezut că la facultate își va îmbunătăți gândirea și știința, și tot ce și-a îmbunătățit a fost rezistența la băutură și nesomn în sesiune? Cine nu a avut zeci de vise în liceu, ca apoi să renunțe la ele pe timpul studenției?

În afară de cei care nu au făcut facultatea.

Imediat săriți voi, deșteptilor!

Mă scuzați că m-ați întrerupt! Dar dacă tot m-am oprit, o să răspund la telefonul fix, pe care colegul meu de cameră, Diu, a insistat să-l implementăm. Zbârâie de-mi doboară păianjenii din colțuri, ca și cum durerea mea de cap nu era îndeajuns să-mi creeze disconfort.

— Alo! Dormi?

El era, Diu, colegul și prietenul meu cel mai bun. Nici nu prea avea cum să fie altfel, având în vedere faptul că sunt prea puțin sociabil. E un băiat bun, în ciuda întrebărilor sale stupide gen „ai ajuns?” când eu stau chiar în fața lui, „te-ai lovit?” când eu mă spăl de sânge și tot așa.

— Nu, Diu! Vorbești cu robotu'!

— Unde ești?

— Unde aș putea să fiu când mă suni pe fix, măi, geniule?

— În cameră?

— Bravo, Sherlock!

— Te-am sunat pe mobil toată dimineața! În cincisprezece minute începe examenul! Dacă vrei să ajungi, ai face bine să te grăbești! Te aștept în fața amfiteatrului! Îmi făceam griji pentru tine!

— Lasă vrăjeala! Iar ai dormit la Iasmina cu zilele și nu ai învățat nimic. De fapt, îți făceai griji pentru tine. Ține-mi loc!

— Deci vii?

— Nu! Ține-mi loc pe lista de restanți! Normal că vin! Pa!

— Te aștept!

Încerc să mă ridic brusc, dar tot ceea ce realizez, la fel de brusc, e o căzătură zdravănă ce-mi amintește locul nasului și al noptierei, în același timp. Fac minuni demne de propovăduit pentru a mă ridica și îmbrăca în ceea ce părea mai puțin murdar din mormanul de haine de prin cameră. Țin să recunosc faptul că sunt o persoană care crede în teoria haosului, sau cel puțin așa îmi justific eu dezordinea din lucruri și din viață, în general, celor care nu știu cu ce se mănâncă această teorie.

Ajung la timp, exact cât să întârzii vreo alte cincisprezece minute și mă așez lângă colegul meu, care, crezând că o să-mi îndeplinesc promisiunile precum politicianii, avea pe față o grimasă formată dintr-o mulțitudine de alte grimase ale fiecărei părți a feței.

— Relaxează-te, bre, că faci febră musculară

după examen!

— Ai venit?

— Câteodată mă întreb cam care o să fie clientela ta, dom`le psiholog...

— Hai, gata cu miștoul și rezolvă-ți subiectul, ca apoi să mă ajuți și pe mine unde nu știu.

Diu e băiat deștept, ne știm din liceu, dar e foarte stresat și, recent, îndrăgostit de Iasmina, o chelneriță care mă cinstește cu tot ceea ce se plătește și nu se consumă de către clienți (așa îmi place mie să evit cuvântul *resturile*; mă face să mă simt mai demn) în schimbul promisiunii că-i voi ajuta *ursulețul* la examene.

Profesoara titulară e o hoască pe cât de apreciată, pe atât de nepregătită, care, datorită faptului că e foarte grasă, stă la catedră chiar și în timpul examenelor, ceea ce ne oferă șansa să comunicăm fără ajutorul rețelelor de socializare. Preconizez că, într-un viitor nu foarte îndepărtat, vom conversa mai mult pe timpul examenelor decât în restul anului, din moment ce am ajuns să discutăm pe whatsapp de la doi-trei metri.

Nu cred în noroc sau ghinion, nici al meu, nici al altora, dar, dacă aș fi crezut, aș fi putut afirma că de data asta Diu a avut mare noroc, aproape la fel de mare ca profa care tocmai și-a uitat acasă ochelarii, dar poate afirma cu tărie: „Văd la fel de bine cu sau fără ochelari, sa nu încercați ceva!”. Probabil că și-a făcut ochelarii fiindcă erau la reducere, altfel nu îmi explic. Așa suntem noi, oamenii, atunci când avem impresia că primim ceva

gratis sau la *reducere*, luăm orice, oricât de nefolositor ar fi. Ne facem chiar și provizii de lucruri care nu ne vom folosi niciodată, doar așa, în caz că nu vor mai fi reduceri. Am văzut, dacă doriți să credeți, bine, dacă nu, treceți la următorul paragraf, femei mai bătrâne decât bunicile voastre, care se călcau în picioare pentru niște drujbe la reducere – poate așa se feliază fronzela acum. Poate o facem deoarece avem impresia că putem profita de celălalt sau de momentul lui de slăbiciune. Așa cum facem noi acum, profitam, paradoxal, de slăbiciunea unei grase.

Examenul ar fi decurs excepțional dacă nu m-ar fi durut capul și mi-aș fi amintit și eu ceva. Dar asta nu era îngrijorarea mea de top. Ceea ce mă frământa atunci era *Stresiu*, personajul în care se transformă Diu pe perioada sesiunii. Într-un final, am reușit să facem ceva. Rost de o carte! De unde să copiem, căci, spre binele ei, sper ca profa nu vedea la fel de bine cu ochelarii, decât vedea fără ei.

— Nu știi? mă întrebă Diu când mă văzu că răsfoiesc cartea.

— Ba da! Corectez ceva aici în carte... Taci și scrie ce-ți zic!

Continuarea o știți cu toții, că doar vi s-a întâmplat și vouă să vedeți pentru prima dată cursul pe care trebuia să-l fi învățat cu mult înainte de examen și să nu știți nici măcar dacă e cel din care era indicat să copiați.

— Ar trebui să-ți deschizi mobilul, îmi zise Diu,

după examen.

Asta da provocare! Căci ceea ce mă făcuse să întârzie de dimineață, sau asta e doar o altă scuză de-a mea menită să ascundă rușinea mahmurelii, fusese căutarea mobilului (impropriu spus mobil, e fix... fix acolo unde îl pun sau uit eu) pe care se pare că l-am pierdut în seara precedentă. Asta reprezenta bomboana de pe coliva bugetului meu, căci, orfan fiind, nu aveam cui să-i telefon, să fac pe copilul iubitor când aveam nevoie de bani, ca apoi să *uit* că am părinți.

Singurele mele surse de venit proveneau din anumite sarcini pe care le mai primeam de la profesori, gen să-i ajut să-și renoveze casa sau să-și îngrijească grădina, sau de la proiectele pe care le făceam colegilor. Devenisem foarte cunoscut de aceștia, dar și de asistenții spitalului județean din secția de donat sânge. Acești bani însă nu îmi ajungeau nici pentru a-mi satisface necesarul de băutură, d'apăi pentru mâncare sau haine și, acum, telefon. Binecuvântarea mea era mama lui Diu, care mă adoptase practic de la optsprezece ani, când am fost eliberat de către orfelinatul de care aparțineam. Femeia îmi trimitea și mie de mâncare, ceva bani de buzunar și mă găzduia în vacanțe. Imaginați-vă ce penibil mă simțeam când mă certam cu prietenul meu înainte de vacanțe!

— Sună-mă! Poate răspunde cineva și o fi prost îndeajuns să mi-l înapoieze.

Contrar așteptărilor, cineva a răspuns la telefonul meu:

— Alo ! (voce feminină).

— Alo! (ăsta era Diu). Cine e? Și ce caută telefonul ăsta la tine?

— M... Mă... Mă numesc Carla și am găsit telefonul ăsta pe jos, lângă aulă, acum vreo trei ore, când veneam la cursuri și, inițial, l-am dus paznicilor crezând că e o stație...

Uitasem să vă spun... Pentru mine *telefon* înseamnă ceea ce însemna aparatul ăsta acum vreo zece ani. L-am primit de la bunica lui Diu, când și-a luat ea unul nou. De obicei, mă ascundeam când vorbeam la telefon, ca să evit mișturile.

— ... apoi am încercat să sun ultima persoană apelată, dar cartela nu avea credit deloc, continuă fata.

— Ești de la facultatea asta?

— Da... Cred... Care, asta?

— De psihologie.

— Nu, sunt de la medicină, dar facem cursuri de psihologie aici. Vrei *radioul* ăsta înapoi sau de ce m-ai sunat?

— Da. De fapt îl vrea colegul meu, că e al lui!

Nici nu cunoștea fata și deja amicul Diu se ferea să-și asume *averea* mea... Poate era mai bine să-l fi lăsat pierdut.

În momentul acela, i-am smuls, efectiv, telefonul din mână. Era nervos pe o fată, necunoscută și fără vină, pentru că mi-am pierdut eu telefonul. Îmi plăcea devotamentul lui, dar nu dus la extrem.